

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21409/2024
16.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Стојименовски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/24 од 11.07.2024. године, у седници одржаној 16.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/24 од 11.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/24 од 11.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1927/21 од 15.12.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П 1927/21 од 27.02.2024. године, ставом првим и другим изреке, примарни захтев тужиоца делимично је усвојен и обавезан тужени да тужиоцу исплати новчани износ од 31.746,58 евра са затезном каматом почев од 15.04.2014. године, па до коначне исплате и то по каматној стопи за евре утврђеној Законом о затезној камати „Службени гласник РС“ бр 119/2012 (а која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена), све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.344.021,00 динар са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, примарни тужбени захтев тужиоца, преко досуђеног износа од 31.746,58 евра са затезном каматом почев од дана 15.04.2014. године па до коначне исплате и то по каматној стопи за евре утврђеној Законом о затезној камати „Службени гласник РС“ бр 119/2012 (а која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена) све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате па до траженог износа од

39.884,80 евра са затезном каматом почев од дана 15.04.2014. године па до коначне исплате и то по каматној стопи за евре утврђеној Законом о затезној камати „Службени гласник РС“ бр 119/2012 (а која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена) све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и у делу потраживања законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка а за период од дана пресуђења па до дана извршности, је одбијен. Допунским решењем П 1927/21 од 27.02.2024. године обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати још износ од 21.375,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/24 од 11.07.2024. године, одбијена је жалба туженог, а првостепена пресуда, исправљена решењем истог суда П 1927/21 од 27.02.2024. године и допуњена допунским решењем првостепеног суда П 1927/21 од 27.02.2024. године, у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је исплата дугованог на основу уговора о делу за извођење занатских радова на стамбеном објекту, закљученог између тужиоца као извођача радова и туженог као наручиоца, код утврђеног да тужени, као наручилац радова, није извршио своју обавезу која се односи на исплату изведених радова. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова не захтевају ново тумачење права, а тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији. У ревизији су изнете чињеничноправне појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.04.2014. године, а вредност предмета спора је 4.058.617,74 динара (31.746,58 евра).

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у овом случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић